gelse eller hensynsløs Modstand«. — Her sætter Forf. vistnok Fingeren paa det ømme Punkt. Mænd som Sofus Høgsbro og Bojsen havde haft langt større Mulighed for at have kunnet hindre Provisorietiden, hvis Berg ikke havde været, hvilket Forf. ogsaa er klar over.

Her skal imidlertid ikke gaas i Detailler. Det bør dog bemærkes, at, naar Forf. laster Bojsen for at have indpodet »en oldnordisk Gren paa den lærde Skole« ved at foranledige, at de 2 øverste Klasser i den lærde Skole fik 2 Timer ugentlig Undervisning i Oldnordisk, og tilføjer, at de »i deres fuldkomne Unytte og haabløse Dilettantisme bare stod og paraderede som en grundtvigsk Fane«, saa er dette sikkert en ubillig Bebrejdelse. Ca. 160—170 Timer i et Sprog i 17—18 Aars Alder behøver paa ingen Maade at være unyttige. Desuden: den lærde Skole havde samtidig, saavidt vi husker, ikke flere Timer i Engelsk, og mange Studenter lærte dog ganske godt Engelsk, saa de kunde bruge det ved deres Universitetsstudier.

Men, bortset fra de enkelte Indsigelser, man kan gøre, læser man Bogen med stor Fornøjelse og Udbytte. Den er fuld af mange gode Iagttagelser, rammende Bemærkninger og talentfulde Redegørelser. *F.*

Børge Jansen: En Roman fra Rosenborg. 252 Sider (Hagerup).

Børge Jansen, hvem vi skylder Skildringen af flere smukke og stærke Kvindeskikkelser, som f. Eks. Kristian II's Datter, Christine af Danmark, Bente Gyldenløve o. fl., har atter udsendt en historisk Roman: En Roman fra Rosenborg. Men det maa desværre siges, at denne ikke er paa Højde med de tidligere Bøger af samme Forfatter. Den virker ikke fuldt saa fængslende som disse; baade Handling og Personskildring er noget matte og farveløse. Selve Hovedpersonen, Franz Rantzau, er en underlig sygelig Drømmer, som det ikke lykkes Forfatteren at gøre rigtig levende for Læseren, og Tanken om en forudbestemt, uundgaaelig Skæbne virker kun lidet overbevisende. Den kvindelige Hovedperson, Chr. IV's og Kirstine Muncks Datter, Anna Cathrine, er en frisk og indtagende ung Pigeskikkelse, men dog for lidt udpræget i nogen Retning til virkelig at tage Interessen fangen. — Bogen er øjensynlig bygget paa en stor historisk Viden og grundig Forskning, — de mange Kildeangivelser vidner herom, og dette giver den naturligvis en forøget Interesse. Saaledes er der mange interessante Oplysninger om Datidens København i Skildringen af Rigshovmesterens Ridetur med den franske Gesandt. Det gammeldags Sprog, hvormed Forfatteren søger at give Skildringen en historisk Kolorit, er det vanskeligt for en Ikkespecialist at bedømme; men det virker ikke altid helt ægte.

At Samtalen føres i Datidens Sprog, giver naturligvis Skildringen Liv og Virkelighed, men udover det vil Nutidslæsere sikkert i Længden foretrække at læse Nutids-Sprog, — der er vi dog alle mest hjemme.

Men bortset fra de omtalte Skyggesider siger det sig selv, at Forfatterens elskværdige Forstaaelse af sine Medmennesker ogsaa i denne Bog har givet sig Udslag paa mange Punkter. Der er f. Eks. rørende Smaatræk om Chr. IV som den kærlige og omsorgsfulde Fader, Skildringen af den fine danske Lærde i Padova, af den unge Piges Kærlighed og Rantzaus ridderlige Karakter. Bogen vil sikkert herigennem vinde sig mange Læsere og Venner.

E. C.

„Assistent."

»Vi protesterer!« skriver Kristelig Dagblad i Anledning af Tjenestepigernes Blads Navneforandring. »Bladet hedder fra 1. Januar Husassistenten.« Kristelig Dagblad giver den Oplysning, at Navnet Assistent kun kan bruges paa en Mandsperson. Det kunde være af Interesse at faa at vide, om alle har den Opfattelse. Jeg i alt Fald har tilladt mig at mene, at det er Gerningen og ikke Kønnet, der giver Ret til at bære Navnet Assistent.

Nr. Nebel, 2.1.1914.

Cecilie Høj.

---

vilde have vundet baade i Respekt og Popularitet derved, thi naar jeg tænker tilbage, saa var det altid Mændene, som stod imellem mig og Danmarks Kvinder, ja, ligefrem tvang deres Fruer til at være uforskammede imod mig. Vil Du nægte det?«

Junigrundlovens Giver saa beundrende paa sin Ægtehalvdel. »Du var dengang den eneste Kvinde i Danmark, som vilde have forstaaet at bruge din Stemmeret, og Du var den eneste, der som *min* Kone ikke vilde have faaet Lov dertil,« svarede han. »Hvorfor skulde jeg saa give den til de andre, som ikke brød sig derom. Men nu er det en anden Sag —« han sendte mig et naadigt Blik — »nu skal Kvinderne have alt, hvad de med Ret og Rimelighed forlanger.«

»Men glem saa ikke at faa den Sag med Jægerspris bragt i Orden, saa snart I har Valgretten,« faldt Grevinden ham i Talen henvendt til mig. »Det er en hellig Arv, som Luise af Danner betror Dansk Kvindesamfund at vogte.«

Jeg kyssede bevæget den Haand, hun strakte hen imod mig, og beredte mig paa at aflægge et højtideligt Løfte, da den folkekære Drot pludselig tog Piben ud af Munden og lyttede i Retning af Balkonen.

»Grundlovstoget — Luise!« raabte han, kendelig oplivet. »Ud med Dig paa Balkonen! Du skal staa ved min Side og tage imod Damerne.«

Og jeg drømte, at vi stod ude paa Balkonen alle tre og stirrede over mod Holmens Bro, hvor Togets første Rækker skred frem. Og i Sandhed, aldrig har København set mærkeligere Grundlovstog. I Spidsen Dronning Margrethe til Hest og efter hende alle Kvindesagens Kyrofæer her i Landet: Mathilde Fibiger med »Clara Rafaels Breve« i sin højt opløftede Højre, Side om Side med hende Pauline Worm med Manuskriptet til sit første offentlige Foredrag; efter dem Natalie Zahle, Kirstine Frederiksen, Marie Rovsing og mange andre, som nu hører Skyggeriget til. Derefter i Spidsen for de levendes Tog Dansk Kvindesamfunds første Formand sammen med Tegneskolens og Handelsskolens Stiftere, »Kvinden og Samfundet«s samtlige Redaktører, alle Fællesstyrelsens Medlemmer lige op til denne Dag, alle forhenværende og nuværende Kredsformænd, alle Landets kvindelige Kommunalraadsmedlemmer og videre i en Uendelighed alle Kvinder, som vil og kan noget i dette Land.

Da Toget naaede Frederik d. 7.s Rytterstatue, parerede Dronning Margrethe sin Hest og slog op med Haanden, alle Togets Deltagere trængte sig tæt omkring hende, og op mod Balkonen steg en gammel